

PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 5/2001 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy urzędnik państwowy mianowany może dochodzić przed sądem pracy odszkodowania w oparciu o art. 45 § 1 k.p. nie wnosząc wcześniej odwołania na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214 z późn. zm.) do kierownika organu nadrzędnego nad urzędem, w którym jest zatrudniony. W przypadku konieczności wyczerpania trybu administracyjnego w jakim terminie powinno być wniesione odwołanie do sądu pracy?”

III ZP 6/2001 Pytanie prawne Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalne jest, aby zmiana statusu instytucji kultury funkcjonującej „na zasadach określonych dla zakładów budżetowych” na „instytucję prowadzącą samodzielną gospodarkę finansową” automatycznie odbierała pracownikom prawo do dodatkowego wynagrodzenia rocznego?”

III ZP 7/2001 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle art. 101² § 2 k.p. w razie ustania przyczyn uzasadniających zakaz konkurencji lub niewywiązywanie się pracodawcy z obowiązku wypłaty pracownikowi odszkodowania:

a) przestaje obowiązywać umowa o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy przed upływem terminu na jaki została zawarta i wygasają wzajemne zobowiązania stron;
czy też:

b) stosunek pracy łączący obie strony nie wygasa i pracownik zachowuje roszczenie o umówione odszkodowanie, mimo zwolnienia go przez pracodawcę z zakazu konkurencji przewidzianego w umowie?”

UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 37/2000 - z dnia 7 lutego 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Siedlcach

Przepis art. 23¹ § 5 k.p. nie uzasadnia obniżenia wynagrodzenia mianowanego pracownika zlikwidowanego urzędu statystycznego, który został przejęty przez inny urząd statystyczny i nadal jest pracownikiem mianowanym.

III ZP 38/2000 - z dnia 13 lutego 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie:

„Czy sędzia w stanie spoczynku, otrzymujący uposażenie przewidziane w art. 71¹ § 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1994 r. Nr 7, poz. 25 z późn. zm.) z tytułu wykonywania pracy sędziowskiej w wymiarze pół etatu, jest uprawniony do pobierania równocześnie emerytury pracowniczej z tytułu zatrudnienia wykonywanego poza służbą sędziowską?” postanowiono przejąć sprawę do rozpoznania.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 5/2001 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w sytuacji, gdy samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej, w ramach umowy z kasą chorych, udzielił bezpłatnie osobie objętej na podstawie ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153 ze zm.) powszechnym ubezpieczeniem zdrowotnym (ubezpieczonemu) określonych świadczeń zdrowotnych, za które otrzymał od kasy chorych tylko częściowy zwrot ich wartości, a konieczność udzielenia świadczeń zdrowotnych spowodowana została szkodą na osobie wyrządzoną ubezpieczonemu czynem niedozwolonym, kasie chorych oraz samodzielnemu publicznemu zakładowi opieki zdrowotnej przysługuje do sprawcy czynu niedozwolonego roszczenie o zwrot równowartości tych świadczeń w zakresie, w jakim każdy z wymienionych podmiotów poniósł ich koszty?”

III CZP 6/2001 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle art. 62 k.h. dopuszczalne jest udzielenie prokury łącznej jednej osobie?”

III CZP 7/2001 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Słupsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy hipoteka ustawowa przewidziana w art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) zabezpiecza jedynie należności z tytułu składek powstałe od dnia 25 listopada 1998 r., to jest od dnia wejścia w życie przepisów tejże ustawy pozwalających zabezpieczać hipoteką ustawową należności z tytułu składek, zgodnie z art. 127 pkt 1 cytowanej wyżej ustawy, czy także – należności z tytułu składek powstałe przed dniem 25 listopada 1998 r. „mimo, że decyzję określającą wysokość należności z tytułu składek Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał już po 25 listopada 1998 r.?”

III CZP 8/2001 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy można dochodzić w drodze powództwa opartego na treści art. 189 k.p.c. ustalenia prawa byłego najemcy do lokalu socjalnego, w przypadku gdy o tym prawie nie orzekł sąd w wyroku eksmisyjnym na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (jedn. tekst: Dz. U. z dnia 16 września 1998 r. Nr 120, poz. 787 z późn. zm.), a przesłanki uzasadniające przyznanie takiego lokalu powstały po wydaniu wyroku eksmisyjnego a przed jego wykonaniem?”

III CZP 9/2001 Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Białymstoku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy zasada wyrażona w przepisie art. 66 ust. 1 ustawy z dnia 21 stycznia 2000 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej (Dz. U. Nr 12, poz. 136 ze zm.), zgodnie z którą w postępowaniach administracyjnych i sądowych wynikających z wykonywania zadań z zakresu administracji rządowej, określonych przez ustawy lub powierzonych w drodze porozumienia, Skarb Państwa reprezentują jednostki samorządu terytorialnego wykonujące te zadania, ma zastosowanie także w sprawach wynikłych z wykonywania zadań, które po dniu 1 stycznia 1999 r. nie są już wykonywane przez jednostki samorządu terytorialnego jako zadania zlecone?

- i, w razie udzielenia pozytywnej odpowiedzi na pytanie 1:

2. Czy rozwiązanie przyjęte w powołanym w punkcie 1 pytania przepisie art. 66 ust. 1 ustawy z 21 stycznia 2000 r. oznacza nadanie w sprawach w nim wymienionych jednostkom samorządu terytorialnego legitymacji procesowej, niezależnej od przysługującej Skarbowi Państwa legitymacji materialnej, czy też stroną procesu powinien być Skarb Państwa reprezentowany przez te jednostki?”

III CZP 10/2001 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Rzeszowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

1. „Czy sąd w przypadku wytoczenia powództwa przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska władny jest oznaczyć jako stronę powodową Skarb Państwa?

a w przypadku pozytywnej odpowiedzi na powyższe pytanie

2. Czy do podejmowania czynności procesowych za Skarb Państwa w przypadku roszczeń wynikających z odpłatnego udostępniania wyników badań dokonywanych przez inspektorat ochrony środowiska uprawniony jest wojewódzki inspektor ochrony środowiska, czy wojewoda?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 47/2000 - z dnia 22 lutego 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krośnie

Mapa podziału nieruchomości z wykazem zmian gruntowych może być podstawą dokonania wpisów w dziale pierwszym księgi wieczystej, jeżeli organ prowadzący ewidencję gruntów potwierdzi, że w ewidencji zostały dokonane zmiany zgodne z tym dokumentem.

III CZP 55/2000 - z dnia 22 lutego 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego we Włocławku:

„Czy uprawnienie do premii gwarancyjnej, przyznawanej w trybie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 maja 1996 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania premii gwarancyjnej, a także jej zwrotu oraz trybu rozliczeń z bankami z tytułu refundacji wypłaconych premii (Dz. U. Nr 57, poz. 259 z późn. zm.), przysługuje w sytuacji zwrotu wywłaszczonej nieruchomości?”

postanowiono odmówić udzielenia odpowiedzi.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

I CKN 776/2000 – postanowienie z dnia 26 września 2000 r.

Miejsce stałego pobytu dziecka w rozumieniu przepisu art. 3 Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę, sporządzonej w Hadze dnia 25 października 1980 r. (Dz. U. z 1995 r. Nr 108, poz. 528), określają fakty uzewnętrzniające długotrwale i stabilne przebywanie dziecka w miejscu, w którym zaspokaja ono wszystkie swoje potrzeby, niezależnie od istnienia po stronie osób, pod opieką których dziecko pozostaje, zamiaru stałego pobytu. O zamiarze stałego pobytu dziecka nie decyduje wola osób, pod których opieką przebywa.

III CKN 264/2000 – wyrok z dnia 11 października 2000 r.

Pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej, przypadające – nieznanemu z miejsca pobytu współwłaścicielowi – w stosunku do wielkości jego udziału, nie powiększają pożytków i przychodów przypadających pozostałym współwłaścicielom.

IV CKN 144/2000 – wyrok z dnia 12 października 2000 r.

1. W postępowaniu kasacyjnym możliwa jest zmiana kwalifikacji oświadczeń woli (czynności prawnych) objętych stanem faktycznym sprawy.

2. Według art. 84 § 1 zd. 2 k.c. wystarcza, aby zachowanie drugiej strony było współprzyczyną błędu.

3. Potrącenie wierzytelności przysługującej wobec państwowej osoby prawnej innej niż Skarb Państwa przez jej nabywcę w drodze przelewu z zobowiązaniami podatkowymi nabywcy nie mieściło się w hipotezie art. 28 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (jedn. tekst: Dz. U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486 ze zm.), ani tym samym w hipotezie art. 498 k.c.

III CKN 866/98 – wyrok z dnia 19 października 2000 r.

Jeżeli podana przez organ związku sportowego motywacja kary dyscyplinarnej narusza dobra osobiste ukaranego sędziego sportowego, ukaranemu przysługuje ochrona na podstawie art. 23 i 24 k.c.

V CKN 132/2000 – wyrok z dnia 24 października 2000 r.

Możliwość korzystnej sprzedaży nieruchomości przez wynajmującego – z reguły nie stanowi „ważnej przyczyny” w rozumieniu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 1994 r. o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych (tekst jedn.: Dz.U. 1998 r. Nr 120, poz. 787 ze zm.).

IV CKN 152/2000 – wyrok z dnia 3 listopada 2000 r.

1. Przepis art. 636 § 1 k.c. nie ma zastosowania po odebraniu dzieła.

2. Kryterium odróżnienia umowy o dzieło i umowy o świadczenie usług stanowi także zdatność rezultatu materialnego poddania się sprawdzianowi na istnienie wad fizycznych.

IV CKN 1328/2000 – postanowienie z dnia 15 listopada 2000 r.

Wydanie postanowienia uwzględniającego opozycję przeciwko wstąpieniu do sprawy interwenienta ubocznego nie stanowi samoistnej przyczyny odroczenia rozprawy.

I CKN 1014/2000 – wyrok z dnia 21 listopada 2000 r.

Rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych nie chroni nabywcy prawa własności lokalu i udziału w wieczystym użytkowaniu gruntu objętego przepisami dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy, jeżeli w chwili zawarcia umowy wiedział on, że toczy się postępowanie administracyjne z wniosku byłych właścicieli, złożonego na podstawie art. 7 dekretu o przyznanie im wieczystego użytkowania gruntu.

I CKN 886/98 – postanowienie z dnia 30 listopada 2000 r.

Z ustawowego wymagania prowadzenia działalności gospodarczej w rozmiarach służących realizacji celów fundacji nie wynika bezwzględny zakaz pokrywania się przedmiotem działalności gospodarczej fundacji z przedmiotem jej działalności statutowej.

I CKN 324/2000 – wyrok z dnia 8 grudnia 2000 r.

Przedmiotowym zakresem sukcesji uniwersalnej uregulowanej w art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca

1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 51, poz. 298 ze zm.) objęty był każdy obowiązek, który obciążał przedsiębiorstwo państwowe już w dacie rozpoczęcia procesu przekształcenia (komercjalizacji).

V CZ 110/2000 – postanowienie z dnia 12 grudnia 2000 r.

Wniesienie zażalenia zamiast kasacji wyłącza możliwość zastosowania art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c.

V CKN 162/2000 – postanowienie z dnia 12 grudnia 2000 r.

Protokół graniczny, opisujący uzgodniony przez właścicieli sąsiadujących gruntów przebieg linii granicznej, nie kończy administracyjnego postępowania rozgraniczeniowego.

I CKN 1131/2000 – postanowienie z dnia 15 grudnia 2000 r.

W razie wygaśnięcia ugody poddającej dochodzenie konkretnej wierzytelności wynikającej z umowy kooperacyjnej sądom powszechnym, przewidziany w tej umowie zapis na sąd polubowny wiąże strony.

II CKN 337/2000 – wyrok z dnia 21 grudnia 2000 r.

Przepis art. 53 ust. 2 Prawa bankowego z dnia 31 stycznia 1989 r. (jedn. tekst: Dz. U. z 1992 r. Nr 72, poz. 359 ze zm.) nie dopuszczał wydania bankowego tytułu wykonawczego w odniesieniu do zobowiązań, których istnienie wymagało ustaleń wykraczających poza treść przewidzianych w tym przepisie dokumentów.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 3/2001 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w związku z nowelą kodeksu postępowania karnego z dnia 20 lipca 2000 r. sądem odwoławczym w rozumieniu art. 466 § 2 k.p.k. właściwym do rozpoznania zażaleń na zarządzenia prezesa sądu pierwszej instancji (przewodniczącego wydziału, upoważnionego sędziego) o odmowie przyjęcia środka odwoławczego wydanego na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 254 § 2 k.p.k. jest sąd nadrzędny, czy też sąd właściwy do rozpoznania na mocy art. 254 § 1 k.p.k. w zw. z art. 263 § 5 k.p.k. zażalenia na postanowienie odmawiające uwzględnienia wniosku o uchylenie środka zapobiegawczego?”

I KZP 4/2001 Wniosek Ministra Sprawiedliwości przedstawiony do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jak należy rozumieć sformułowanie – sąd apelacyjny może przekazać taką sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu – a w szczególności czy oznacza to, że może ją przekazać innemu sądowi tylko w ramach danego okręgu apelacyjnego czy też również poza ten okręg?”

I KZP 5/2001 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Częstochowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy podmiotem odpowiedzialności łapownictwa biernego może być ordynator oddziału przyjmujący korzyść majątkową w związku z decyzjami dotyczącymi przebiegu leczenia, czy też tylko i wyłącznie w związku z wykonywaniem czynności administracyjnych w zakładzie publicznej służby zdrowia (szpitala)?”

I KZP 6/2001 Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Koninie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przedmiotem przestępstwa określonego w art. 270 § 1 k.k., a polegającego na podrobieniu dokumentu w celu użycia za autentyczny lub na użyciu jako autentycznego podrobionego lub przerobionego dokumentu, może być kserokopia takiego dokumentu?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 47/2000 – z dnia 15 lutego 2001 r. w składzie 3 sędziów

Postanowiono sprostować oczywistą omyłkę pisarską w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2001 r. w ten sposób, iż w miejsce cyfr „286” w tezie I w nawiasie wpisać cyfry „186”.

I KZP 1/2001 – z dnia 27 lutego 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Lublinie

Odpowiedzialność karna na podstawie art. 90 w zw. z art. 50 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. Nr 106, poz. 1126) nie jest uzależniona od tego, czy w trakcie wykonywania robót budowlanych zostało wydane przez właściwy organ postanowienie o wstrzymaniu tych robót, lecz od tego czy były one wykonywane bez wymaganego pozwolenia lub zgłoszenia.

I KZP 48/2000 – z dnia 27 lutego 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Krakowie

Przepis art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. może mieć zastosowanie do uchybień postępowania przygotowawczego jedynie w wyjątkowych wypadkach, gdy w postępowaniu sądowym uchybienie w zakresie zapewnienia obrony obligatoryjnej nie zostało konwalidowane.

I KZP 49/2000 – z dnia 27 lutego 2001 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie

Uprawnienie do dochodzenia roszczeń, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 ze zm.) przysługuje również takiemu dziecku osoby represjonowanej, które zostało po śmierci tej osoby przysposobione w drodze adopcji niepełnej na podstawie art. 64 ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. – Kodeks rodzinny (Dz. U. Nr 34, poz. 308 ze zm.), jeżeli nie nastąpiło przekształcenie tego przysposobienia w pełne.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

V KKN 171/98 – wyrok z dnia 28 września 2000 r.

1. Listy do redakcji stanowią materiał prasowy w rozumieniu art. 7 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 ze zm.) pod warunkiem, że przesłane zostały do redakcji w celu ich opublikowania. Za publikację materiałów prasowych odpowiedzialność ponosi redaktor naczelny. Opublikowanie listu do redakcji poprzedzać więc musi wymagane w art. 12 ust. 1 Prawa prasowego szczególnie staranne i rzetelne sprawdzenie informacji zawartych w liście do redakcji. Zamieszczanie listu do redakcji nie stanowi cytowania cudzej wypowiedzi, a co za tym idzie nie zwalnia redaktora naczelnego od odpowiedzialności.

2. Osoba piastująca funkcję publiczną narażona jest – co stanowi zjawisko naturalne w każdym państwie demokratycznym – na wystawienie swoich poczynań pod osąd opinii publicznej i musi liczyć się z krytyką swojego postępowania, która to krytyka jest społecznie pożyteczna i pożądana, jeżeli podjęta została w interesie publicznym i ma cechy rzetelności oraz rzeczowości – a jednocześnie nie przekracza granic potrzebnych do osiągnięcia społecznego celu krytyki. Granic tych nie da się ogólnie wyznaczyć, ponieważ określają je niepowtarzalne okoliczności konkretnej sprawy.

II KKN 306/2000 – postanowienie z dnia 5 października 2000 r.

Wydanie przez sąd postanowienia o nieuwzględnieniu wniosku obrońcy o przywrócenie terminu do wniesienia złożonego przez niego środka zaskarżenia z powodu stwierdzenia, że niedotrzymanie nastąpiło z przyczyn zależnych od obrońcy, zobowiązuje sąd do doręczenia tego postanowienia oskarżonemu z pouczeniem o sposobie jego zaskarżenia (art. 100 § 2 k.p.k.) oraz o uprawnieniu wynikającym z treści art. 126 § 1 k.p.k. (art. 16 § 2 k.p.k.).

V KKN 334/98 – postanowienie z dnia 5 grudnia 2000 r.

Orzekając na rozprawie, Sąd Najwyższy może oddalić jako oczywiście bezzasadną kasację wniesioną na podstawie art. 521 k.p.k. (arg. a contrario z art. 535 § 2 zd. 2 w zw. z art. 535 § 2 zd. 1 k.p.k.).

II KKN 438/2000 – postanowienie z dnia 11 grudnia 2000 r.

1. Dane osobowe korzystają z ochrony przewidzianej ustawą z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. Nr 133, poz. 883 ze zm.) już wówczas, jeżeli tylko mogą znaleźć się w zbiorze danych osobowych, bez względu na to, czy się w nim ostatecznie znalazły, a ustawa w odniesieniu do różnych etapów i rodzajów przetwarzania danych określa jeszcze dodatkowe uprawnienia osób, których dane te dotyczą (rozd. 4 ustawy). Rzecz bowiem w tym, że każdy ma prawo do ochrony dotyczących go danych osobowych (art. 1 ust. 1 ustawy), a nie jedynie ten, czyje dane znalazły się już w zbiorze.

2. Na gruncie ustawy o ochronie danych osobowych administratorem danych osobowych jest jedynie ten podmiot, który decyduje o celach i środkach przetwarzania tych danych (art. 7 pkt 4 ustawy), natomiast administrującym - także taki podmiot, który zarządza, zawiaduje zbiorem danych (art. 50, 51, 54) lub danymi (art. 52) w procesie ich przetwarzania, w tym i powierzonych mu w trybie wskazanym w art. 31 tej ustawy, przy czym odpowiedzialność karna administrującego nie będącego administratorem danych wchodzi w rachubę wówczas, gdy jego zachowanie – uznane za karalne przez ustawę – wynika z powierzonych mu czynności przetwarzania danych.

II KKN 199/98 – wyrok z dnia 13 grudnia 2000 r.

Jeżeli sąd przyjmuje, że popełniono przestępstwo ścigane z oskarżenia prywatnego, to – niezależnie od rodzaju skargi i wyrażonej w niej prawnej oceny czynu, a także trybu postępowania – stosuje właściwe dla tego rodzaju przestępstwa przepisy o przedawnieniu. Pięcioletni okres przewidziany w art. 102 k.k. (art. 106 d.k.k.) biegnie wówczas od zakończenia okresów przedawnienia wskazanych w art. 101 § 2 k.k. (art. 105 § 2 d.k.k.).

III KKN 429/98 – postanowienie z dnia 18 grudnia 2000 r.

Ustanie karalności przestępstwa następuje z mocy prawa w rezultacie samego upływu czasu kalendarzowego odpowiadającego terminowi przedawnienia. Jeżeli termin przedawnienia karalności przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego upływa w dniu uznanym przez ustawę za wolny od pracy, to wniesienie aktu oskarżenia w następnym dniu nie może spowodować wydłużenia tego terminu.

II KKN 230/98 – postanowienie z dnia 11 stycznia 2001 r.

W wypadku, gdy kodeks upoważnia Sąd Najwyższy do orzekania w zasadniczym nurcie postępowania na posiedzeniu bez udziału stron, trzeba konsekwentnie przyjmować, że także co do „uzupełnienia” wydanego w tym trybie orzeczenia o rozstrzygnięcia, które mogły być w nim zawarte, a o których wolno rozstrzygać również po wydaniu tego orzeczenia, Sąd Najwyższy może orzekać na posiedzeniu bez udziału stron.

III KKN 449/98 – wyrok z dnia 11 stycznia 2001 r.

Oczywista zasadność kasacji, o jakiej mowa w art. 535 § 3 k.p.k., zachodzi wówczas, jeżeli choćby jeden z podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów potwierdza się, a dotyczy on ewidentnego uchybienia prawu, które to uchybienie stanowi rażące naruszenie prawa mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, i to w takim stopniu, że już z racji jego zaistnienia kasacja wniesiona na korzyść oskarżonego powinna być uwzględniona w całości, a rozpoznawanie innych podniesionych w niej zarzutów jest bezprzedmiotowe lub przedwczesne.

V KO 79/2000 – postanowienie z dnia 12 stycznia 2001 r.

1. Celem kontroli odwoławczej zarządzenia odmawiającego przyjęcia zażalenia na odmowę przyjęcia wniosku o stwierdzenie nieważności orzeczenia jest ustalenie, czy przy wydaniu tego zarządzenia nie doszło do uchybień związanych z badaniem samych warunków dopuszczalności zażalenia, nie zaś rozważanie zasadności argumentów przemawiających za merytoryczną słusznością wniesionego środka, którego – z powodu prawnoprocesowej nieskuteczności – odmówiono przyjęcia.

2. Przewidziana w art. 84 § 3 k.p.k. możliwość zajęcia przez ustanowionego w postępowaniu o stwierdzenie nieważności adwokata z urzędu stanowiska, iż nie stwierdził podstaw do złożenia wniosku o stwierdzenie nieważności orzeczenia, ma odpowiednie zastosowanie do zażaleń składanych w toku tego postępowania na podstawie art. 102 § 6 k.p.k.

III KZ 127/2000 – postanowienie z dnia 18 stycznia 2001 r.

Sąd Najwyższy, stwierdzając „usuwalny” brak formalny przyjętego zażalenia na odmowę przyjęcia kasacji, może zwrócić akta sprawy sądowi odwoławczemu w celu podjęcia czynności zmierzających do usunięcia tego braku (arg. a maiori ad minus z art. 531 § 2 k.p.k.).

III KZ 143/2001 – postanowienie z dnia 23 stycznia 2001 r.

W sprawach o stwierdzenie nieważności będących w toku w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego oraz ustawy – Kodeks skarbowy (Dz. U. Nr 62, poz. 717) właściwość sądu odwoławczego, w zakresie określonym przepisem art. 102 § 6 k.p.k., należy ustalać na podstawie tego przepisu, jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 93 § 2 k.p.k., wydaje zarządzenie o

przyjęciu środka odwoławczego po dniu wejścia w życie tej ustawy także i w tym wypadku, gdy środek ten został wniesiony przed dniem 1 września 2000 r.

V KKN 5/2001 – postanowienie z dnia 2 lutego 2001 r.

Złożenie oświadczenia o cofnięciu kasacji (art. 431 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.) przyjętej przez prezesa sądu, do którego kasację wniesiono, umożliwia orzekanie w przedmiocie skuteczności cofnięcia (art. 432 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.) tylko pod warunkiem uprzedniego stwierdzenia przez Sąd Najwyższy, że spełnione są formalne warunki dopuszczalności kasacji.

V KKN368/2000 – wyrok z dnia 14 lutego 2001 r.

1. Przepis art. 536 k.p.k., przewidujący rozpoznanie kasacji w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, zaś w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. nawet w zakresie szerszym, dotyczy jedynie dopuszczalnego nadzwyczajnego środka odwoławczego.

2. Bezwzględna przyczyną odwoławczą, określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. in fine, stanowi nieobecność któregośkolwiek z członków składu orzekającego na całej rozprawie. Nieobecność na rozprawie należy odnosić do każdej jej części, tzn. dla zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej wystarczy chwilowa nieobecność członka składu orzekającego w toku rozprawy. Nawet nieobecność jednego z członków składu dopiero na rozprawie, w trakcie której dochodzi do publikacji wyroku, mimo że brał on udział w toku całej dotychczasowej rozprawy, w tym w naradzie i podpisaniu wyroku, stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. in fine.

3. Zasada petryfikacji właściwości sądu, określona w art. 7 przepisów wprowadzających kodeks postępowania karnego nie obowiązuje w przypadku uchylecia przez sąd odwoławczy wyroku sądu pierwszej instancji w celu ponownego rozpoznania sprawy, a tym bardziej w wypadku uchylecia wyroku sądu pierwszej instancji przez sąd kasacyjny po wzruszeniu prawomocności wyroku.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ

WKN 27/2000 – wyrok z dnia 27 listopada 2000 r.

Lekarz zatrudniony w publicznej służbie zdrowia może być uznany za funkcjonariusza publicznego w rozumieniu art. 115 § 13 k.k. jedynie wówczas, gdy swój zawód łączy z funkcjami o charakterze administracyjnym. Lekarz karetki pogotowia – kierownik zespołu reanimacyjnego nie pełni tego rodzaju funkcji i dlatego nie może być przedmiotem przestępstwa określonego w art. 231 k.k.

WZ 45/2000 – postanowienie z dnia 7 grudnia 2000 r.

Do rozpoznania sprawy o odszkodowanie i zadośćuczynienie, dochodzone na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 ze zm.), nawet jeżeli represjonowaną była osoba podlegająca jurysdykcji sądów wojskowych, wyłącznie właściwy jest sąd powszechny, a mianowicie sąd okręgowy, w którego okręgu zamieszkuje osoba składająca żądanie.